

Cuộc phá hoại bí ẩn

Thứ Ba

Gia đình tôi đã sống ở làng Gennes được mười một năm, từ khi tôi sinh ra. Ở Pháp, ngoài Paris và những thủ phủ của vùng, những thành phố còn lại đều mang tính chất làng. Chúng tôi sống ở phố được bao bọc xung quanh là đồng cỏ.

Tôi tên Lâm, mười một tuổi, học sinh lớp Năm. Gia đình tôi và gia đình Antoine làm bạn từ những ngày đầu tiên chúng tôi đến trường. Mẹ tôi làm công chứng viên tại một văn phòng nhà đất, bố tôi làm cảnh sát. Mẹ của Antoine làm giáo viên và bố của Antoine là bác sĩ. Đều là con một nên dĩ nhiên chúng tôi chơi thân với nhau như anh em.

Antoine học cùng lớp với tôi. Mỗi sáng chúng tôi thường qua nhà rủ nhau đi học. Antoine rất hiền, hài hước và rất hay cười. Ở lớp, cậu ta là cây hài, thường pha trò cho tất cả mọi người. Còn tôi thì ngược lại. Tôi luôn tò mò và hơi bạo. Antoine và tôi tạo thành đôi bạn vô cùng ăn ý. Ở khu phố chúng tôi, hàng xóm luôn gọi hai đứa là cặp bạn thân. Hai đứa thích chơi xếp hình, giải ô chữ cùng nhau. Antoine chọc, tôi cười. Tôi bày trò thám tử để Antoine cùng vui.

Nhưng sáng nay, mọi chuyện đã thay đổi.

Chúng tôi thường hẹn nhau ở khúc quanh của con đường, nằm ở khoảng giữa nhà tôi và nhà Antoine. Bình thường, Antoine sẽ gào to tên tôi trước khi tôi kịp nhận ra cậu ta. Nụ cười hớn hở, cậu ta sẽ hét lên “Khỏe không Lâm?” Và không đợi câu trả lời, rất tự nhiên cậu ta chạy đến bá vai tôi, rồi chúng tôi cùng đến trường. Sáng nay, Antoine không gào tên tôi, không chạy đến bá vai tôi, cậu ấy đứng im ở góc phố chờ, khuôn mặt nhăn nhó, vai khom lại. Khi tôi ngược mắt nhìn cậu ta, khuôn mặt Antoine chột giã như mấy anh học cấp Ba của khu phố.

- Chào Lâm. - Antoine thì thào rồi lặng lẽ bước cạnh tôi.

- Chào Antoine. Khỏe chứ?

Antoine không trả lời, cậu ấy vẫn im lặng cúi đầu bước, có vẻ như cậu ta đang bức tức một điều gì. Thái độ ấy khiến tôi lo lắng bởi vì hôm nay ở lớp có giờ kiểm tra tiếng Anh. Antoine nói tiếng Anh rất giỏi vì ông nội của cậu ấy là người gốc Anh di cư sang Pháp. Tôi đã hi vọng cậu ấy sẽ bồi dưỡng thêm cho mình vài từ trên đường tới trường. Vậy mà...

Có thể Antoine bị ốm? Hay là cậu ấy vừa bị cha mẹ mắng?

- Cậu đã làm hết bài tập môn Toán chưa? - Tôi hỏi Antoine.

Antoine ngược mắt nhìn như thể tôi vừa nói chuyện bằng tiếng Việt Nam. Chả là tôi vốn là con lai. Mẹ tôi là người gốc Việt, di cư sang Pháp học tập và làm việc rồi gặp bố tôi. Họ lấy nhau và sinh ra tôi. Ở nhà chúng tôi, ngoài tiếng Pháp, mẹ vẫn thường xuyên nói tiếng Việt với tôi. Thịnh thoảng Antoine sang chơi nghe mẹ tôi nói tiếng Việt, cậu ấy ôm bụng cười ngặt nghẽo bảo giọng mẹ nghe như tiếng chim hót, ngữ âm lên xuống thật vui tai. Đôi ba lần để trêu Antoine, tôi nói tiếng Việt với cậu ta, Antoine nghệt mặt nhìn tôi.

Sáng nay cũng thế, tôi nhắc lại câu hỏi đến lần thứ hai, nhưng có vẻ như cậu ta vẫn chưa hiểu.

- Hử? Cậu vừa hỏi gì?

- Tớ hỏi cậu đã làm bài tập về nhà môn Toán chưa?

- À... Ờ... Tớ chưa làm hết, còn bài tập thứ ba khó quá mà bố mẹ lại không rảnh để giải thích cho tớ.

- Ừ, tớ cũng còn bài thứ ba.

Antoine nói thêm trong tiếng thở dài.

- Tối hôm qua ở nhà tớ mọi chuyện nháo nhào nên tớ không thể tập trung làm bài.

- Vì chuyện gì?
- Ai đó đã đập vỡ tất cả cửa sổ ở tầng trệt, hất đổ bàn ghế ở ngoài sân, đâm thủng bốn lốp xe của mẹ tớ trong lán để xe.

Tôi há miệng kinh ngạc:

- Ô! Ai lại ngu ngốc mà làm điều đó?

- Tớ không biết. Bố mẹ cũng không thể đoán được. Mọi việc xảy ra vào buổi chiều tối, khi đó chúng tớ chưa về nhà.

Chiều qua, mẹ của Antoine, cô Marie tranh thủ thời tiết đẹp để đi chợ mua hoa cho khu vườn. Khi về gần đến nhà, ở ngã tư trước khi rẽ vào khu phố nơi chúng tôi ở, cô nhận ra một chiếc xe tay ga hình như bám theo cô. Lúc đó khoảng sáu giờ, trời đang nhập nhoạng tối nên cô không quá chú ý đến nó. Xe lưu thông vào giờ này khá nhiều nên dù có cảm giác như chiếc xe đang đi theo mình, cô Marie cũng không dám chắc. Hơn nữa, chiếc xe dừng lại cách khá xa nhà họ nên cô nghĩ mình đã nhầm.

Buổi tối, khi ra khỏi nhà để đi tập yoga, cô đã quên câu chuyện về chiếc xe tay ga nên không để ý kiểm tra xem liệu nó còn đứng ở chỗ cũ hay đã rời đi. Cô trở về cùng với Antoine sau buổi học kèn saxophone lúc bảy rưỡi tối. Đó là lúc hai mẹ con phát hiện những cửa kính đã bị đập vỡ.

- Hàng xóm bên cạnh không thấy gì hoặc nghe gì hết sao?

- Bác hàng xóm đã lớn tuổi nên nghe không rõ. Hơn nữa đó là giờ phát thời sự trên ti vi nên họ không để ý đường phố. Những gia đình sống xung quanh thì không bao giờ về nhà trước tám giờ tối. Ở sau vườn phía cánh đồng là một trang trại rộng lớn. Cậu biết đấy, họ ở hơi xa nên không thể biết chuyện gì xảy ra với chúng tớ.

- Ủ, đúng thế, khu phố nhà bọn mình vào giờ đó thường vắng vẻ. Nếu ai đó muốn làm điều xấu thì giờ đó là hợp lí nhất.

Antoine không nói gì. Khi gần đến trường, Antoine dừng lại, thái độ có vẻ cảnh giác.

- Tối qua chú Baptiste có về không? - Tôi hỏi.

Chú Baptiste là bố của Antoine, chú ấy là bác sĩ nên hay phải trực đêm.

- Không, bố tớ phải trực đêm qua.

- Rồi đêm hôm qua, làm thế nào mà cậu và mẹ có thể yên tâm đi ngủ?

- Chúng tớ đã gặp may, con trai của bác hàng xóm bị lãng tai là thợ lắp kính. Anh ấy đã đến thay kính cho chúng tớ ngay khi mẹ tớ gọi điện.

- Thế là may rồi. Không ai bị thương là may rồi. - Tôi lẩm bẩm một mình. - Chắc cậu sợ lắm?

- Ủ, cũng hơi sợ.